

Jan Dobšenský

Z prachu cesty

1. vydání

*vydáno v prosinci 2020 jako 107. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-205-0 (epub)

ISBN 978-80-7570-206-7 (mobi)

ISBN 978-80-7570-207-4 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2020

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

2. DÍL

Z PRACHU CESTY

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
Orlí hnízdo	14
Píseň o Gothwin	51
Sbohem, Azraphel.....	68
Brin	123
Partie hirotu.....	196
To není tvoje válka.....	255
Dnes je dobré zemřít	308
Sjednotitel	368
Bitva	395
Každý sám.....	427
Doma.....	459
Epilog.....	549
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	554
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů	558
Stručný slovník chyrrkhanštiny	565
Přehled událostí, které předcházely pověsti O Yorrânovi, jak je sesbíral a sepsal princ Laven.....	572
Pomořanský kalendář.....	577
Mapy	580
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů	589

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – www.yorran.cz

Yorrân

PROLOG

Godrik se natáhl k vaku, který přinesl s sebou, rozvázal ho a vyjmul z něj baňatý hliněný džbán. Podíval se na své posluchače a krátce se usmál.

„Princ Aevan sice říkal, že mniši a poustevníci víno nepijí, ale není to tak úplně pravda, i když se to děje jen při zvláštních příležitostech. Sedli však prostý mnich jako já u společného ohně s urozenými princí z rodu Ailwingů, je to jistě mimořádná událost. Chcete ochutnat, jaké víno dávají hrozny z ostrova Anegdair?“

Aevan, který svůj roh již vyprázdnil, se nadšeně natáhl pro džbán, který mu poustevník podával. Zuby vytáhl z úzkého hrdla špunt, přičichl si a překvapeně se na mnicha podíval. Potom si lokl a spokojeně mlaskl.

„Zatraceně dobré, Godriku! Začínám v tom vašem poustevnickém životě spatřovat jisté půvaby. Lavene, ochutnej, stojí to za to,“ řekl a nabídl džbán svému staršímu bratrovi.

I ten po ochutnání uznale pokýval hlavu. „Dobré. Opravdu dobré, Godriku, ale zpět k tvému vyprávění. Říkal jsi, že pokračování bude o cestě? Či cesta to bude?“

Poustevník se rozvážně napil, džbán pečlivě uzavřel a odložil jej stranou. Poté odpověděl otázkou: „Co myslíte vy, princové? Pět hrdinů, pět podobných příběhů. Povězte, o kterém z nich to bude nyní?“

„Ekram Dhar? Vypadá to, že to bude skutečný rváč, a ty já mám rád. Ale jednu věc nechápu, poustevníku. Řekni mi, jak se do toho tvého příběhu dostal muž z druhého konce světa?“ ozval se jako první Aevan.

Jeho starší bratr souhlasně přikývl. „To mě taky překvapuje! Pověz, Godriku, odkud máš ty zprávy o jeho mládí? A úplně stejné je to s příběhem o Darren. Jak jste tady na tom zapomenutém ostrově získali zprávy o něčem, co se odehrálo na opačném konci světa? Pokud vím, tak v žádné knihovně Obnoveného království o tom není ani zmínka. To mi hlava opravdu nebere...“

Godrik pokýval hlavou a úkosem se na oba mladé muže podíval.

„Správná otázka, ale jak ji jednoduše zodpovědět někomu, kdo nemá zkušenosti s životem poustevníka? Máme několik pramenů. Především to je rukopis, který nadiktoval sám Yorrân před svým odchodem z tohoto světa.“

Laven zvedl překvapeně obočí. „Copak on žil na tomhle ostrově?“

Godrik přikývl. „Ano, poslední léta svého života strávil i se svou ženou na Anegdairu.“

„On měl ženu? O tom v pověsti nic nestojí.“

„Neříkal jsem, že pověst a skutečný příběh nejsou totéž?“

Aevan nesouhlasně zavrtěl hlavou. „I kdybyste znali příběh, který vašemu písaři diktoval sám Yorrân... Jak by se tam dostaly zvěsti o Ekramově dětství? Kde by je sebral?“

Laven se pokusil odpovědět místo poustevníka. „Oni se navzájem znali? Mohli se o své příběhy z dětství podělit? Nemám pravdu, Godriku?“

Poustevník zavrtěl hlavou. „Tentokrát s vámi, princí Lavene, nemohu souhlasit. Většina z našich hrdinů se sice potkala, ale některá z těch setkání byla tak letmá a krátká, že na nějaké vyprávění příběhů z dětství nebyl čas.“

„Tak odkud tedy ty podrobnosti znáte?“

„Z Knihy osudů a Kroniky času.“

„Cože? Jaká kniha? Jaká kronika?“ Aevan se překvapeně obrátil na svého bratra. „Ty víš, o čem je řeč?“

Laven jen překvapeně zavrtěl hlavou. „Tohle bys nám měl, Godriku, vysvětlit. Co je Kronika času?“

Poustevník se rozpačitě podrbal na zátylku. „Opravdu nevím, jak začít. Budete mi, ctění princové, muset věřit. Zkrátka si zkuste představit, že vše, co se od počátku našeho světa odehrálo, je uloženo v Kronice času...“

Aevan se začal smát. „Děláš si z nás blázny, poustevníku? Kniha, ve které je zapsáno všechno, co se stalo? Viděl jsi někdy nějakou kroniku, ty starý blázne? Dokážeš si představit, jak by byla obrovská?“

Poustevník se nespokojeně zamračil. „Tušil jsem to. Kronika času se tomu jen říká pro nedostatek jiných pojmenování. Ale není to nic takového, co si představujete vy, princí. Představte si, že všechny minulé události jsou uloženy ve světě, který je úplně jiný než ten náš a který může navštívit jen naše mysl. Je to podobné, jako když sníte. Ve snu vaše mysl taky zaznamená příběh, se kterým vaše spící tělo nemá nic společného.“

„Chceš říct, Godriku, že když vy poustevníci rozjímáte, tak ten svět navštěvujete? A odtud tedy pocházejí podrobnosti tvého vyprávění?“

Poustevník přikývl. „Přesně tak, princí Lavene. Ted' jste uhodil hřebíček na hlavičku.“

Aevan se chvíli díval z jednoho na druhého a potom zavrtěl hlavou a pročísl si prsty svou hustou kštici. „Dobře. Mám sice pocit, že vy dva jste se zbláznili, ale to nic nemění na tom, že bych rád pokračoval. Godriku, já myslel, že to je hrdinský zpěv. A ty bývají plné velkých válek a slavných bitev. Dočkám se i toho?“

Godrik se na okamžik odmlčel, podíval se do plamenů a chvíli trvalo, než zvedl zrak.

„Slavné bitvy? Samozřejmě. Určitě dojde i na ně, princí. Víte, válka je jako kovářská výheň, která přetváří měkké železo na tvrdou ocel. Bohužel je to cesta, kterou mnozí nezvládnou a potom zaplatí tu nejvyšší daň. Ale jak se říká, dějiny píší vítězové, a co se jeví v legendě jako slavný čin, mohlo být ve skutečnosti úplně jinak.“

Aevan se povýšeně usmál. „To jsou povídačky slabých. Války jsou od toho, aby se silní stali slavnými a zpívali se o nich písně. Slabí jsou odsouzeni k tomu, aby na ně dějiny zapomněly.“

Godrik se smutně usmál. „To je jeden pohled, princí. Já vám ukáži jiný. Víte, čím se liší válka a mír?“

Aevan nic neřekl, jen se ušklíbl a pokrčil rameny. Godrik tedy pokračoval.

„Stará moudrost říká, že v míru pohřbívají synové své otce. Ve válce pak otcové své syny. Ale to už v legendách nenajdete. Písně se skládají pro to, aby oslavily skutky vítězů, tedy těch, kteří válku přežili.“

Aevan se na poustevníka zaraženě podíval. Ten se mezitím obrátil ke staršímu z obou bratrů. „A co vy, Lavene? Kdo je váš oblíbenec?“

„Sám nevím. Mne zaujalo vyprávění o těch dívkách. Já tu legendu znám, a tak si pamatuji, že o Parse v ní pár zmínek padlo. Ale na Darren si nevzpomínám.“

„Neříkal jsem, že já tu píseň znám tak, jak jste ji ještě nikdy vyprávět neslyšeli? Moudří říkají, že život je dlouhá pouť a teprve její prach dělá z chlapců skutečné muže. Kdo nenajde odvahu opustit rodný dům, nikdy nedospěje a nezjistí, kdo doopravdy je. Někdo se na cestu vydá dobrovolně, jiného na ni postrčí nemilosrdná ruka osudu. Tak to je.“

„Bude to tedy o tom, že se naši hrdinové vydají na cestu?“

„Ano, především jeden z nich. Ale než budu pokračovat, musím ještě zmínit něco důležitého. Už jste jistě postřehli, že ten příběh je velmi rozsáhlý a proplétá se v něm minulost se současností. Budu tedy muset občas objasnit jisté události z dávno zapomenuté minulosti, které náš příběh znovu přivedl k životu.“

„Výborně,“ odpověděl s nadšením Laven. „A čím začneme?“

„Prastarým příběhem původem ze vzdáleného jihu, který hovoří o mocném kouzelníkovi. Strípky jeho příběhu se dodnes nachází v pověstech, které kolují po celém území Velké pouště. Vystupuje v khaspirských pohádkách z Pětiměstí, stejně jako v letopisech Nogashaaru, zmínky o něm byste našli dokonce i v ústně předávaných bájích z pralesů dalekého jihu.“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Povídej, Godriku!“

„V daleké minulosti v časech před Bědnými roky prý přišel na jih zvláštní cizinec. Byl štíhlý, bledý a světlomasý, což mezi snědými a tmavomasými obyvateli jihu přirozeně budilo pozornost. Nikdo netušil, odkud vlastně přišel, ani kam putuje. Vypadalo to však, že něco nebo někoho hledá. U Panského lidu, tedy Nogaimů, kteří jej vždy považovali za svého učitele, se zachovala pověst, podle níž prý

pronásledoval mocného démona, který hrozil ovládnout svět. Ten hon a s ním spojená pouť se zdály být nekonečné. Démon se odmítal poddat a stále unikal. Tak se stávalo, že onen cizinec při jeho pronásledování na dlouhý čas zmizel. Uplynula desetiletí, během nichž přišla na svět nová generace. Když se znovu objevil, jeho vzhled se k údivu pamětníků neměnil, jako by nad ním čas neměl žádnou moc. Nebylo divu, že to v obyčejných smrtelnících vyvolalo pocit, že se jedná o nesmrtelného čaroděje.

Každý národ, který cizinec navštívil, uchovával zvěsti o jeho mimořádných činech. Dokázal prý pouhým pohledem a nataženou rukou ovlivňovat vůli a činy lidí, stejně jako zvířat. Před jeho mimořádnou mocí ohýbala kolena knížata i králové jihu, sklonili se před ním kněží všech velkých chrámů té doby. Dokonce i věhlasná mehanská věštírna se poklonila jeho slávě a moci.“

„Kdo to byl, Godriku, pověz, ty to víš? O nikom podobném jsem v legendě nic nezaslechl,“ dožadoval se odpovědi mladší Aevan.

„Odešel z tohoto světa dávno před dobou, o které vám vyprávím, ale jeho skutky, a především amulet, který používal, sehraje v mém vyprávění o Yorrânovi důležitou úlohu. Necht' je tedy ten tajemný cizinec prvním, kterého ve svém vyprávění vyvolám ze zašlé minulosti.“

„Tak zatraceně, jak se tedy jmenoval, Godriku?“

„Měl mnoho jmen, jako všichni, kteří během svého života navštíví různé kraje. Každý národ jej pojmenoval po svém. Nivzarové na severním okraji Velké pouště jej nazývali Gholram, Pán kouzel. Na jihu na pláních v povodí řeky Naeri al-Saá mu říkali Ghilnogan, což znamenalo to samé. Ale tam, kam nás zavede naše další vyprávění, v pralesích Dálného jihu, mu říkali Gilharno, Pán hadů.“

„Pán hadů?! U všech bohů, proč Pán hadů? Cožpak chce někdo vládnout zmijím a užovkám?“ ozval se uštěpačně Aevan.

„Neposmívejte se, princí Aevane. Zatím ani náznakem netušíte, o čem bude řeč. Ale chceme-li pokračovat, vraťme se do Nirruchu, kde jsme opustili Abarhila, protože tam náš příběh pokračuje...“

1. Kapitola

ORLÍ HNÍZDO

Nirruch, měsíc prven 574 e. d.

Toho rána, kdy za ranního chladu a šera Abarhil, provázený Oghlarem a jeho synem Bakhlarem, opustili Nirruch, příroda i obyvatelé přístavu ještě spali. Zachumlání do plášťů za sebou nechali Oghlarův dům na úbočí hory a rychlou chůzí vstoupili na hlavní cestu, která směřovala na jihovýchod do SIRRACHU.

Abarhil, se přes Lominasův nesouhlas rozhodl splnit si svůj léta odkládaný sen a vyrazit na východ do Pohoří horských lvů, aby se tam pokusil získat tolik ceněnou trofej pána hor. Čekalo je několik dnů náročného pochodu liduprázdnou anghirskou divočinou bez cest a obydlí. Nejdříve se však museli dostat do padesát mil vzdáleného SIRRACHU, hlavního města kmenového svazu ERIGHANŮ.

Když se rozednilo a zvedla se ranní mlha, byli již u kamenitého řečiště CHERMAGHINU, Sněžné řeky, která zde protékala mělkým kaňonem.

„Vidíš tam vpředu, v tom jemném oparu? To už jsou první erighanské statky,“ přerušil Oghlar tiché vrzání bot a klapot koňských kopyt a zastavil se, aby společníkům ukázal na pláň za řekou.

„A tam dole vidíš brod přes Chermaghin, kterým končí území Tighanů! Za ním začíná kraj severních Erighanů.“

Když Abarhil přihmouřil oči, skutečně v dálce zahlédl mlhavé obrysy několika zemědělských usedlostí s typickými vahadly pro hluboké studny, které sloužily k zavlažování nevelkých poliček a napájení stád koz a ovcí. Zvědavě se na Oghlara obrátil.

„My máme namířeno do SIRRACHU, ten leží na území severanů, nebo jižanů?“

„SIRRACH leží na hranici mezi oběma kmeny a je to sídlo královského správce, scharughira. Dva dny cesty na sever od nás leží Jelení jezero,

Grind Ochir, to je srdce území severních Erighanů. Jižní rody pak žijí na jihovýchodě v povodí horního Birighinu. Jejich dawigelar sídlí v Zerachu.“

„Dawigelar? Kdo je dawigelar? Jestli si dobře pamatuji, vyprávěl jsi mi, že scharughir je jmenovaný králem. Je to tak? A kdo je potom ten dawigelar? A jaký je vlastně mezi nimi rozdíl?“

„Dawigelar je volený náčelník. U severních Erighanů sídlí v Awrigrakhu. Je to válečný náčelník, který vede muže do války. Scharughir je správce, který má na starosti správu kmenového území, urovnávání sporů, je hlavním soudcem, vybírá poplatky, dohlíží na údržbu obchodních stezek a tak dále.“

„A Harghané, jezdcí, ti také mají svého sharughira?“

„Ne, ti žijí postaru a uznávají jen své dawigelary. A Nomghané úplně na jihu u Hraniční řeky, Madrughinu, prý mají jen rodové náčelníky, kteří řídí vesnici. Ti žijí postaru, tak jako kdysi všichni Chyrrkhané.“

„Dobře, Nomghané žijí prostě jako předkové všech Chyrrkhanů, kteří přišli z jihu jako lovci. Kdo vás vlastně naučil to všechno, co umíte, pěstovat obilí, bavlnu, stavět lodě, zpracovávat bronz?“

Oghlar si stáhl z hlavy těžkou kapuci a zkoumavě se na Abarhila podíval. Neměl rád plané řeči.

„Už jsem ti to přece kdysi vyprávěl. Když moji předkové přišli do Anghiru, našli v ústí Chermaghinu město s vymírajícím národem, který je tehdy přijal. Podle našich pověstí to byli právě oni, kdo mé předky naučil většinu toho, co dnes umíme. Každý Tighan v sobě nosí jejich krev a s ní i jejich schopnosti.“

Odpověď připomněla Abarhilovi jeho první návštěvu Nirruchu před šesti lety, kdy kousek cesty na sever od města narazil na rozvaliny starého kamenného města. Vždy ho vzrušovaly památníky dávno zapomenutých časů, a tak si už tehdy představoval, jaký to byl asi národ, který zde žil, odkud přišel a kde asi získal vědomosti a znalosti,

díky nimž stvořil to, co zde nyní stálo sesuto v ruinách, pomalu zarůstajících travou.

Oghlar, jako by vytušil, o čem přemýšlí, ještě dodal: „Znalosti se neztrácí. Předávají se dál, z muže na muže, z rodu na rod. Díky tomu vědomosti zůstávají i po odchodu dávných učitelů. Záleží jen na žácích, kolik si jich zapamatují a jak je využijí.“

„A co se stane s tím, co žáci zapomenou?“ ozval se zezadu Bakhlar, který vedl jejich poníka se zásobami a celý rozhovor bedlivě poslouchal.

Oghlar se na syna otočil, přitom si uvolnil šátek omotaný kolem krku a poznamenal: „Už se otepluje, za chvíli vyjde slunce. Bakhlare, náš lid věří, že existuje více světů než ten pozemský, kterému říkáme ghir, do kterého jsme se narodili a ve kterém žijeme. Jeden z těch vyšších se jmenuje magh. Tam začíná vše, co se odehraje zde na pozemské pláni. Tam čekají zdánlivě ztracené znalosti na svoji další příležitost. Na toho, který díky své touze a pílí připraví půdu pro to, aby v něm znovu vyklíčily. Není třeba litovat, nikdy se nic neztratí.“

O dva dny později krátce před setměním se ocitli na dohled SIRRACHU. Sněžná řeka se tu dělila do širokých samostatných ramen oddělených plochými ostrůvky. Díky tomu byl její tok velmi mělký a dal se bez obtíží překonat. Za řekou se do výše asi dvaceti sáhů zvedal mírný svah zakončený planinou, na němž stálo největší město Anghiru – SIRRACH.

Abarhil, který o něm od Oghlara hodně slyšel, se nemohl dočkat, až se jím projde. První, čeho si všiml, byly hradby. Nirruch žádné opevnění neměl, protože už se více jak staletí nestalo, že by se na dosah přístavu dostali nepřátelé. Vnitrozemský SIRRACH byl na rozdíl od něj obehnan dva sáhy vysokým náspem, na kterém stála stejně vysoká hradba z dřevěných kůlů, přerušovaná strážními věžemi. Za dřevěnou hradbou

byl pak vnitřní násep, po němž se procházely stráže. Vnější část valu byla porostlá nízkými křovisky, což byl, jak Abarhil při bližším pohledu zjistil, důležitý prvek opevnění. Křoviny byly nesmírně houževnaté a díky velkým trnům téměř neprostupné.

Sirrach měl celkem čtyři brány, které byly vzájemně vzdálené asi půl míle. Uprostřed města se tyčil uměle navršený pahorek s malým hájem dubů a cedrů, jenž byl podobně jako v Nirruchu zasvěcen Maghúrovi, hlavnímu chyrrkhanskému bohu. Na rozdíl od Tighanů, kteří se klaněli Darghovi a Naiwel, zdejší horalé uctívali ještě jiný božský pár – Zerlana a Yallwel. Zerlan jakožto patron řemeslníků měl svůj svatostánek postavený vedle řemeslného trhu, kde v tuto pozdní dobu již řemeslníci pomalu zavírali své obchody a stánky. Yallwel, jež byla bohyní úrody, měla svůj chrám na severním obilném trhu. Naproti Maghúrovi háji pak stála nejvýstavnější budova Sirrachu, dřevěný scharughirův palác zdobený nádhernými řezbářskými ornamenty. Abarhil musel s obdivem uznat, že um, jenž chyběl erighanským řemeslníkům při práci s kamenem, dokázali nahradit skvostnou řezbářskou prací, která by se neztratila ani v jeho rodném Merélosu.

Oghlar největší osadu Anghiru dobře znal, a tak šel na jisto. Vyhledal hostinec, který měl nad vchodem pověšenou námořní kotvu, což ve městě obklopeném lesy působilo více jak podivně. Hostinský se s Oghlarem vítal jako starý dobrý známý.

„Koho to sem Adeghúr přivedl? Oghlare, příteli, to už je let, co jsme se neviděli! Co přivádí věhlasného lodivoda na pevninu? Jdete na lov?“

Oghlar hostinského srdečně objal. „Jdeme k příbuzným, na náhorní plošinu, ke Korlanům.“

Potom se otočil ke svým společníkům. „Představuji vám Achmirana, mého starého přítele z Nirruchu, plavce, který zakotvil ve vnitrozemí. Tohle je Bakhlar, můj syn, a Roghídan, můj přítel ze severu.“

Hostinský Bakhlarovi srdečně potřásl rukou a potom se obrátil k Abarhilovi, který ze slušnosti odložil svou čapku, pod níž se objevila

světla kštic. Achmiran nejprve překvapeně zamrkal, ale vzápětí začal hlučně svolávat osazenstvo hostince.

„Hej, čeládko, teď se pojd'te podívat! Když vám Achmiran vyprávěl, že na severu žijí lidé se světlými vlasy, tak jste si ze mě dělali blázný. Tady máte živý důkaz, že nelžu!“

Během chvíle obklopili rozpačitého Abarhila zvědavci. Oghtar s Bakhlarem zůstali stát stranou a pobaveně čekali, jak se situace vyvrbí. Po chvíli se však Oghtar nad Abarhilem přece jen slitoval.

„Achmirane, myslím, že tvůj host je ve velkých rozpacích a pokud jej neobsloužíš, nevím, co bude jednou vyprávět o pohostinnosti tvého domu!“

Hostinský se zapýřil a s omluvou zvědavce zase rozehnal, aby odvedl hosty k velkému stolu v rohu místnosti. Utěrkou rychle ometl z desky stolu drobky a pak rychle odběhl. Po chvíli se vrátil i s pomocnicí a prostřel k bohaté večeři.

Když bylo po jídle, položil Abarhil na stůl jako úhradu za jídlo stříbrný celebir. Cizokrajná mince probudila Achmiranovu zvědavost.

„Prý jste připlul ze severu. Mohl bych se optat, z jakého města přicházíte?“ zeptal se uctivě hostinský. Svou otázku pronesl v běžné řeči s typickým chyrrkhanským chrčivým přízvukem.

„Ano, jsem ze severu. Slyšel jste někdy o Merélosu?“ zeptal se Abarhil, aniž očekával kladnou odpověď. Bylo těžké vysvětlovat místním, odkud pochází, když celým jejich světem byl Anghir. Hostinského sebevědomá odpověď jej však překvapila.

„Jistě, pane. Vždyť jsem se jako mladík kdysi plavil s Oghtarem na jedné lodi. Viděl jsem Osttar a o Merélosu jsem také slyšel.“

„A jak jste se ocitl v těchto lesích?“

„To víte, život. Oženil jsem se a žena zdělila tenhle hostinec. Tak mi nezbylo nic jiného než spustit kotvu v Sirrachu. Bohužel, moře už mi připomíná jen Oghtarovo vyprávění. Občas se mi stýská. Rád bych zase

slyšel šumění vln, křik racků, viděl delfíny, jak skáčou před přídílí, albatrosy daleko na obzoru...“ Hostinský se na okamžik nechal unést vzpomínkami, ale jeho zádumčivost neměla dlouhého trvání.

„Pokud si dobře vzpomínám, v Osttaru jsem lidi vašeho vzhledu nepotkal?“

„Ty byste nepotkal ani v mém rodném Merélosu,“ odpověděl Abarhil. „Národ, ze kterého pocházeli mí předkové, prý žije někde daleko na severu, sám jsem ten kraj nikdy nenavštívil.“

„A to z jakého důvodu?“ zeptal se hostinský zvědavě, ale záhy si uvědomil, že se možná vypyává až příliš mnoho, a tak rychle omlouval svou zvědavost. „Vy přece často cestujete? A myslím, že každý chce vidět kraje, odkud pocházeli jeho předkové?“

„Bohužel na území, které odděluje mé rodiště a zem mých předků, už dlouhá desetiletí zuří válka.“

Achmiran smutně a chápavě pokýval hlavou a podrbal si na zátylku hustou kštici, která mu jako všem Erighanům spadala až na ramena. „No jo, to je zlé, když kvůli válce člověk nemůže navštívit své příbuzné.“

Potom se obrátil k Oghlarovi, který společně s Bakhlarem trpělivě čekal, až skončí stále se protahující rozhovor.

„Oghlare, slyšel jsi, že na jihu na pláních pod Dowril Awrakhem a na horním toku Birighinu došlo zase k několika pútkám mezi Erighany a Harghany? To by nám tak ještě chybělo, aby došlo k válce. Dowgar už je starý a neudrží pořádek. Na posledním sněmu to prý vypadalo jako při hospodské rvačce. Dowgarova stráž prý musela vykázat se sněmovní síně náčelníky východních Harghanů, kteří obvinili dowgara a dawigelary Erighanů ze zbabělosti. Scházelo prý jen málo a tekla krev.“

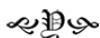
Oghlar přihmouřil oči a odpověděl: „No, něco už jsme zaslechli cestou. Do Nirruchu se z toho nedoneslo nic. Tighané žijí stranou vašich pútek s Harghany.“

„Říkáš vašich? Ale já taky pocházím z Nirruchu,“ odpověděl dotčeně Achmiran a potom se obrátil na Abarhila. „Víte, lidi od moře mají pocit, že se jich nic netýká, ale není to pravda! Já si až tady v SIRRACHU uvědomil, že tyhle hloupé kmenové spory se týkají všech.“

Hostinský se zamračeně podíval na starého přítele a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nemáš pravdu, starý brachu. Kdo se nestará o hořící sousedův dům, bude brzy hasit ten svůj. Oheň si nevybírám a ten válečný už vůbec. Ale pokud jdete ke Korlanům, tak to v každém případě vezměte ze SIRRACHU přímo na sever přes Předěl. Cesta podél Chermaghinu k Dowril Awraku a pak proti proudu Birighinu už dávno není bezpečná. Minulý týden se tady zastavili obchodníci ze Zerachu a říkali, že se najisto schyluje k válce.“

Když stoupali po schodech do své komnaty, naklonil se Abarhil k Bakhlarovi, aby se tiše zeptal: „Kdo je to ten dowgar?“

Ten stejně šeptem odvětil: „Král.“

I SIRRACH opouštěli za ranního šera. S očními víčky ještě slepenými spánkem vyrazili na stezku, která je měla zavést vysoko do hor. Jejich bolavé nohy jen neochotně stoupaly po strmé, téměř neznatelné pěšině plné vývrátů a výmolů. Když slunce rozehnal ranní mlhu, byli už vysoko nad SIRRACHEM a z výšky pozorovali hluboko pod sebou údolí Chermaghinu, Sněžné řeky. Ta pramenila na zasněžených svazích Maghrinu a odtud tekla asi sedmdesát mil na západ, aby se potom stočila přímo na jih. Po dalších šedesáti mílích dospěla pod skalní masív, na kterém stál hrad chyrkhanských králů, Dowril Awrakh. Zde se koryto řeky opět prudce obrátilo tentokrát na sever, aby po dalších